

Прекјуче је на насловној страници „Политике” објављена вест о имовини Ненада Богдановића. Према незваничним проценама, она вреди између 20 и 25 милиона евра. Некадашњи градоначелник Београда имао је укупно чак 16 банкарских рачуна и то: шест у „Делта” банци, четири у „Рајфајзен” и шест у „Сосијете женерал” банци. Зато је јавност стекла утисак да процена о милионском богатству и није дата без основа.

Вест је дошла усред кампање показивања имовинских карата, коју воде челници Г17 плус и ДС-а. Та кампања је, иначе, изазов лидерима СРС-а. Кампања треба да подстакне радикале да и они објаве своје имовно стање. Тако би се видело ко је заправо корумпиран. Иначе, из кампање смо сазнали да наши политичари углавном имају не превелике станове и уштеђевину од пар десетина хиљада евра.

Треба рећи да је и Богдановић пријављивао своју имовину. Наиме, 20. априла 2004. ступио је на снагу Закон о спречавању сукоба интереса. Његов члан 12 обавезује све функционере, од републичких до општинских, да сваке године подносе извештај о имовини. Тај извештај, иначе, није аутоматски доступан јавности, пошто у закону пише да се „подаци о имовини могу користити само у поступку у коме се одлучује о томе да ли постоји повреда овог закона” (чл. 14). Зато и не знамо шта је тачно Ненад Богдановић пријавио да поседује у 2006. години. Али знамо да је он некако баш у то време признао да је у изборној кампањи за градоначелника, 2004, прећутао да је три године раније купио нови стан, у изградњи, у центру града. Он се правдао да је то прећутао „јер није био сигуран да ће се у њега уселити”.

Сами извештаји подносе се Републичком одбору за решавање о сукобу интереса. Тај одбор, међутим, нема нарочиту надлежност. Он прима извештај као такав, не проверавајући његову садржину. Уколико и утврди какву неправилност, одбор може само јавно да опомене функционера и препоручи му да поднесе оставку.

Нешто већа овлашћења требало би да има Агенција за борбу против корупције. Међутим, она никако да започне са радом. То је зато што никако да се донесе закон о њеном оснивању. А он није донесен, јер би се увек нешто испречило. Тако је, крајем 2006, Коштуничина прва влада спремила закон. Али, он није могао доспети пред скупштину, јер су, 21. јануара 2007, одржани избори. Друга Коштуничина влада такође је радила на овом закону. Министарство правде је 28. фебруара 2008. представило његову нову

верзију. Али, опет га скупштина није разматрала, јер је 13. марта распуштена.

Усвајање закона ће морати да сачека јесен. С обзиром на то да ће за избор руководства агенције, као и за изналажење простора и опреме, бити потребно још пар месеци, агенција тешко да ће почети са радом 1. јануара 2009, како је предвиђено законом. Но, ни почетак рада агенције, кад год да падне, неће аутоматски значити крај корупционе сиве зоне. Како су приметиле неке НВО, агенција има тек нешто више надлежности од Одбора за решавање сукоба интереса или Савета за борбу против корупције. Уз то, чак ни повећање надлежности агенције не би решило проблем уколико не би било праћено бољим радом инспекцијских и судских органа.

Но, чак ни то није довољно. Парламент, влада и читав врх политичке класе морају да помогну агенцији, инспекцији и судству у њиховој антикорупцијској борби. Само тако ће се на чистину моћи да се истерају несавесни политичари. Али, шта ако и овде важи она народна: „Врана врани очи не вади”? Шта ако цела политичка елита има интерес да све остане по старом? Зато је ту јавност. Она мора вршити притисак на политичаре. Зато су ту бирачи. Они морају почети да кажњавају политичаре који дају нетачне одговоре на питање – шта си стекао током прошлог мандата?

Нажалост, добар део медија је у власништву пословних људи са којима ти исти политичари најтешње сарађују. Тако се круг затвара. Просечни бирач ће о сумњама за корупцију сазнати једино ако иза различитих фракција политичке елите стоје различите фракције економске елите. Тек онда ће свака фракција користити своје медије за међусобне нападе. Међутим, у временима када влада примирје, успоставља се прави картел, политички, економски и медијски. Он као какав велики паразит исисава оно мало животних сокова којих је још остало у овом народу.

Познаваоци корупције кажу да на сваки динар функционерског мита долази три до четири динара штете која је нанесена јавној имовини. Да би неки функционер узео 25 милиона евра, неко мора бити опљачкан за 100 милиона евра. Помислите само колико се, од тих пара, може поправити дечијих игралишта, улица, школа или болница. Зато политичаре треба притискати. И на овим изборима. И на следећим. И увек. Нека схвате да бирачи нису овце за шишање. И да ће рачун за њихову лакомост једном свакако морати доћи на наплату.